

ler. Vedkommende Enkeltfælde, det maa jeg gjentage, vil kunne fyldestgøres gennem den særlige Invalidesond, naar dertil maatte findes Anledning. — Ændringsforslaget under Nr. 7 staaer i saa nye Forbindelse med det af mig tidligere omtalte Ændringsforslag under Nr. 3, at jeg ikke behøver at komme tilbage dertil. — Ændringsforslaget under Nr. 8, som jo gaar ud paa, at Understøttelsen til Børnene ubetinget ophører med 15 Mars Alderen, har jeg stillet, støttet af den Betragtning, som jeg fremsatte ved Sagens 2den Behandling, og hvis Nødvendighed jeg endnu for mit Vedkommende maa fastholde. Finde de bevilgende Myndigheder Anledning til at tilstaa Invalidernes Børn Understøttelse efter 15 Mars Alderen, staaer dette jo til enhver Tid Bevillingsmyndigheden frit for, men at give en ligefrem Udsigt dertil, forekommer mig at være meget betænkeligt. — Jeg kommer nu til Hovedændringsforslagene efter min Betragtning, fordi det er dem, jeg tillægger den største Betydning, nemlig dem, der ere stillede til § 22. Jeg maa først gjøre de ærede Ændringsforslagsstillere og Thinget en Undskyldning for, at mit Underændringsforslag til Ændringsforslag under Nr. 10 først er fremkommet saa sent, ret egentlig i den tolvte Time. Det hidrører fra, at ved Forhandlingerne om det Ændringsforslag til § 22, som var stillet til Sagens 2den Behandling, dreiede Udtalelserne sig, dersom jeg erindrer ret, udelukkende om dette ene Spørgsmaal, om det skulde være Finansministeren, eller om det skulde være Krigs- og Marineministeren, som skulde besætte disse Pladser i Invalidbestyrelsen, hvorimod jeg ikke erindrer — altsaa heller ikke har lagt Mærke til — om det andet Spørgsmaal i Virkeligheden kom til Behandling her, om Besættelsen overhoved skal ske ministerielt eller, saaledes som nu er Tilfældet, efter Ministerens Indstilling til Kongen. Jeg har stillet mit Underændringsforslag for at vise min Beredvillighed til at komme Forslagsstillerne og Thinget, der ved 2den Behandling godkendte Forslagsstillernes Betragtning, imøde, saa langt som jeg formaar. Det vil ses, at naar Underændringsforslaget bliver vedtaget og derefter Ændringsforslaget under Nr. 10, saa vil man med Hensyn til Udnævnelsen og Besættelsen af disse Pladser i Invalidbestyrelsen vende tilbage til den nu gjældende Bestemmelse, som er: Kongen besætter, Finansministeren indstiller, men Krigs- og Marineministeren foreslaar, hvem Finansministeren skal indstille, altsaa et andet Udtryk for, at Indstillingen til Kongen sker efter Samvaad mellem disse Ministre. Jeg ser ikke nogen Grund til, at Kongen ikke fremdeles ligesom hidtil skulde udnævne disse Mænd, og jeg tror ikke, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har Ret i, at det vilde vanskeliggjøre Ministeren at fjerne Bestyrelsesmedlemmer, naar man maatte ønske at blive af med dem. Det forekommer mig desuden at være ganske heldigt, at der netop i saadanne

Tilfælde, hvor der forudsættes en Samvirken af flere Ministre til at udpege enkelte Personer, er En, som staaer over Ministrene og udnævner de Vedkommende. Det forekommer mig dog i og for sig at være en noget eiendommelig Stilling at anvise en Krigs- og Marineminister, at han har jus proponendi til et Embede, som hans Kollega besætter. Jeg ser altsaa ikke nogen Grund til overhovedet at fravige den nu gjældende Bestemmelse, at Kongen besætter, og desuden forekommer det mig, at der mod det ny Foreslaede kan gjøres adskillige Indvendinger. Selsølgelig saae jeg helst, om man vilde vedtage Ændringsforslaget under Nr. 9 og vende tilbage til Lovforslagets oprindelige Bestemmelse, der er den, at Finansministeren alene bestemmer, hvem han vil indstille til kongelig Udnævnelse; men jeg kan gaa ind paa Forslaget under Nr. 10, naar mit Underændringsforslag dertil bliver vedtaget af Thinget, idet jeg ikke kan Andet end erkjende, at man da bliver staaende ved det nu Gjældende, og at det kunde synes at være et Naa fra min Side, om jeg vilde gaa ud over det nu Gjældende og skyde Krigs- og Marineministerens Indflydelse længere tilbage, end den nu i dette Øieblik bestaar. Ændringsforslaget under Nr. 12 maa jeg fremdeles fraraabe; jeg ser ikke rettere, end at det er overflødigt at yde Honorarer til disse Mænd, da det hidtil har vist sig, at der ikke har været nogen Vanskelighed ved at faae brugbare og dygtige Kræfter til at paatage sig dette Sverv uden Vederlag, og Arbejdet jo for Fremtiden ikke alene bliver meget indskrænket i Omfang, idet hele Pensionsemnet falder bort, og kun Invalidemnet bliver tilbage, men Svervet bliver ogsaa ganske anderledes behageligt, end det har været før. Medens Bestyrelsen hidtil har havt baade Pensionsemnet og Invalidemnet under sig og for Pensionsemnets Vedkommende altsaa kun en streng Udførelse af Lovgivningsbestemmelser, saa staaer det jo med Invalidforsørgelsen en Del anderledes, idet netop der Skjønnet, det velvillige Skjøn over Invaliden spiller en Hovedrolle i, hvad Vedkommende have at bestille. Jeg vil altsaa fastholde, at Svervet for Fremtiden for disse to Medlemmers Vedkommende baade bliver langt lettere at bestyre og vil blive langt mere tiltalende end det tilsvarende Sverv hidtil har været, og naar man ikke desio mindre hidtil har kunnet komme igjennem uden at byde Honorar, saa ser jeg ikke, hvorfor man nu skulde byde noget Honorar. Men vil man endelig byde noget Honorar, maa jeg absolut fastholde, at skal det være til nogen Nytte for at skaffe sig dygtige Kræfter, maa man ogsaa vide, hvad man kan byde. Dette er dog kun en Afgang til at faae Honorar; thi naar Finansloven bestemmer Honorarets Størrelse, vil det jo i Grunden sige det Samme som, at Finansloven bestemmer, om der skal gives noget Honorar eller ikke, idet der ikke er nogen Minimumsgrænse for